

НОЩЕНЪ ГОСТЪ

Бѣше рано, единъ-два часа докато съмне. Чичо Митушъ и Митко влѣзоха въ голѣмия жгълъ, дето бѣха овцетѣ, но нищо не можеше да се види. Малко по малко очитѣ имъ свикнаха на тъмнината: покрай плетищата, прислонени надлъжъ една до друга или насъбрани на купчини срѣдъ жгъла, овцетѣ стояха кои прави, кои легнали и си преживяха. Откато още по Петровденъ продадоха агнетата имъ, тѣ ги забравиха и вече не блѣяха. Напасли се бѣха добре, почиваха. Тукъ-таме нѣкоя ще прѣхне, ще кихне, друга по-натѣй ще забуха и ще закашли, като старица. И нѣкое звънче треперливо ще издрѣнка.

Отъ голѣмия жгълъ отдѣлиха четиридесетъ-петдесетъ овце и ги вкараха въ по-малкия, при доярника. Мирни до сега, овцетѣ се урнаха, каточе подгонени отъ вълкъ, звънцитѣ имъ издрѣнкаха. Чичо Митушъ затвори добре вратницитѣ, тури въ ржцетѣ на Митка тънката пржчка, която държеше и каза:

— Хайде, подкарвай сега. Викай: рѣй! рѣй!

Тозчасъ въ тъмнината проеча тънкиятъ гласецъ на Митка: